

Бърмова. Разбира се. Мина се времето, когато ние женитъ бѣхме роби. Сега вече искаме равенство.

Каломановъ. Слушай: За твоя 223 членъ — петъ пари не давамъ И за това: Както ти бѣше безцеремонна къмъ моитъ чувства — такъвъ ще бжда и азъ!

Бърмова. (Гнѣвно). Какъ!

Калоиановъ. Така!

Бърмова. Значи ти искашъ да ми убиешъ щастieto!

Каломановъ. Тѣй както ти стори съ моето.

Бърмова, (се замисля и става нѣжна). Моля ти се, Хина. . . . Моля ти се отъ сърдце. Не ме унищожавай. Най-сетне—прости ми. . . (прегрѣща го) азъ пакъ съмъ твоя . . . отказвамъ се отъ Самокосовъ.

Каломановъ. (Като я отблъсва). Да... Ти можешъ, но азъ немога. . . . Немога да те търпя, следъ като цѣлува него. . . . Азъ чухъ. . . . Днесъ ти ми си противна. . . . Ти ми истина!

Бърмова. Азъ пакъ ще те стопля. Обичамъ те! Вчера бѣше само моментно увлечение. Това ме накара да разбере твоята силна любовъ. Прости ми! . . . Ти си великодушень.

Каломановъ. О. не, не, немога! (отвратень). Твоитъ ласки ме отвръщаватъ! Твоитъ думи ме озвѣржаватъ. . . . Не, не—не! Махни се, (Тласва я и тя пада и се ударя).

Бърмова. Ти си звѣръ! Ти никога не си ме обичалъ. . . . И сега само поводъ даришъ. Нищо не е било; нищо не си чулъ. . . . Ти изиисляшъ!